

Studiul Spitzer: Dovezi privind eficienta terapiei pentru reorientare

de Roy Waller si Linda A. Nicolosi

Rezultatele unui studiu realizat de Dr. Robert L. Spitzer au fost publicate în revista *Archives of Sexual Behavior*, vol. 32, nr. 5 din octombrie 2003, pag. 403-417.

Constatările lui Spitzer contrazic opinia că orientarea homosexuală este înnăscută, că face parte din identitatea persoanei și că nu se poate schimba niciodată.

Studiul a atras atenția în special pentru că autorul, un psihiatru de frunte, este văzut ca un personaj notoriu al activismului homosexual. Spitzer a jucat un rol crucial în 1973, când homosexualitatea a fost scoasă din manualul psihiatric de tulburări mintale.

Pentru testarea ipotezei că o orientare predominant homosexuală se poate schimba prin terapie, au fost folosiți aproximativ 200 de respondenți de ambele sexe (143 bărbați și 57 femei) care au raportat schimbări de la homosexualitate la heterosexualitate, cu o durată de cel puțin 5 ani. Studiul s-a desfășurat prin interviuri telefonice și a evaluat anumite aspecte ale atracției homosexuale, folosind anul anterior interviului ca bază de comparație.

Pentru a fi acceptați în acest studiu de 16 luni, cei 247 de respondenți inițiali au trebuit să întrunească două criterii. Întâi, să fi avut atracții predominant homosexuale timp de mai mulți ani, inclusiv în anul anterior începerii terapiei (cel puțin 60 pe scara atracției sexuale, cu 0 exclusiv heterosexuali și 100 exclusiv homosexuali). În al doilea rând, după terapiei ei trebuia să fi avut parte de o schimbare de cel puțin 10 puncte, care să dureze cel puțin 5 ani, către limita scalei atracției heterosexuale.

Deși cazurile de schimbare "completă" a orientării au fost rare, majoritatea participanților au raportat schimbări de la o orientare predominant sau exclusiv homosexuală înainte de terapie la o orientare predominant sau exclusiv heterosexuale în anul anterior, ca urmare a terapiei reparatorii.

Aceste rezultate par să contrazică poziția oficială a unor organizații de sănătate mintală din Statele Unite, care pretind că nu există nici o bază științifică pentru a considera psihoterapia eficientă în tratarea atracțiilor homosexuale. Totuși, Spitzer anunță prin acest studiu dovezi ale schimbării la ambele sexe, deși femeile au anunțat semnificativ mai multe schimbări decât bărbații.

Detaliile statistice și demografice ale respondenților includeau următoarele:

- Studiul nu a căutat formarea unui esantion aleatoriu de subiecți; subiecții aleși au fost voluntari.
- Medii de vârstă: 42 pentru bărbați și 44 pentru femei.

- Stare civilă la momentul interviului: 76% dintre bărbați și 47% dintre femei erau căsătoriti. 21% dintre bărbați și 18% dintre femei erau căsătorite înainte de începerea terapiei.
- 95% erau albi, 76% aveau studii superioare.
- 84% locuiau în Statele Unite, restul de 16% locuiau în Europe.
- 97% erau de credință creștină, 3% erau mozaici, și 93% dintre toți participanții au declarat că religia este "extrem" sau "foarte" importantă în viața lor.
- 19% dintre participanți erau specialiști în sănătatea mintală sau conducători de asociații ale fostilor homosexuali.
- 41% au raportat că înainte de terapie erau "homosexuali pe fată." Peste o treime dintre participanți (bărbați 37%, femei 35%) au raportat că la un moment dat se gândiseră la sinucidere din cauza insatisfacției legate de aceste atracții nedorite. 78% vorbiseră în public în favoarea eforturilor de schimbare a orientării homosexuale.

Prin intermediul unui interviu telefonic de 45 de minute cu 114 întrebări care necesitau un răspuns de da/nu sau o evaluare pe o scară de la 1 la 10, studiul lui Spitzer s-a concentrat pe următoarele domenii: atracția sexuală, auto-identificarea sexuală, severitatea insatisfacției din cauza sentimentelor homosexuale, frecvența activității homo-sexuale, frecvența doririi unei relații romantice cu o persoană de același sex, frecvența fanteziilor sau doririi activității homo-sexuale, procentul de episoade de masturbare cu fantezii homosexuale, procentul de episoade de masturbare cu fantezii heterosexuale și frecvența expunerii la pornografie homosexuală.

În plus, participanții au fost solicitați să răspundă la o serie de motive posibile pentru care doresc schimbarea orientării homosexuale, și de asemenea să-și evalueze propria căsnicie.

Unele dintre constatările studiului, în particular cu privire la motivațiile pentru schimbare, au inclus:

- Majoritatea respondenților (85% bărbați, 70% femei) nu găseau stilul de viață homosexual ca fiind satisfăcător emoțional. 79% dintre participanți au declarat că homosexualitatea contravine credinței lor religioase, 67% dintre bărbați și 35% dintre femei declarând că homosexualitatea este o piedică pentru ei în dorința de a se căsători sau rămâne căsătoriti.
- Deși toți participanții fuseseră atrași sexual de persoane de același sex, un anumit procent (bărbați 13%, femei 4%) nu făcuseră niciodată sex homosexual consensual. Mai mulți respondenți bărbați (34%) decât femei (2%) se angajaseră în sex homosexual cu mai mult de 50 de parteneri diferiți de-a lungul vieții lor. Mai mulți bărbați decât femei (53% la 33%) nu se angajaseră niciodată în sex heterosexuale consensual înainte de terapie.
- Dr. Spitzer a declarat că datele colectate arată că, în urma terapiei, mulți dintre participanți au avut parte de o creștere vizibilă atât în ceea ce privește frecvența, cât și satisfacția activității heterosexuale, în timp ce respondenții căsătoriti au raportat o împlinire emoțională mai mare între ei și soți.

În ceea ce privește reorientarea completă de la homosexualitate la heterosexuale, majoritatea respondenților au indicat că încă se luptă ocazional cu atracții nedorite - de fapt, numai 11% dintre bărbați și 37% dintre femei au anunțat

o schimbare completă. Oricum, acest studiu, conchide Spitzer, "furnizează dovezi că terapia reparatorie poate avea succes uneori."

Spitzer admite dificultatea evaluării numărului de bărbați și femei homosexuali din rândul populației generale care doresc să beneficieze de terapie reparatorie, dacă ar ști că există; mulți oameni, remarcă el, sunt mulțumiți de orientarea lor homosexuală și nu doresc să se schimbe.

Este dăunătoare terapia pentru reorientare? Pentru participanții la studiu, Spitzer declară că nu există nici un indiciu negativ. "Din contră," afirmă el, "ei au declarat că i-a ajutat în multe feluri, dincolo de schimbarea orientării sexuale propriu-zise." Și pentru că studiul său a constatat avantaje considerabile și nici un aspect dăunător, Spitzer a afirmat că Asociația Americană de Psihiatrie ar trebui să înceteze a mai descuraja terapia de reorientare de la homosexualitate la heterosexualitate.

Mai mult, în concluziile sale, Dr. Spitzer scrie că "specialiștii în sănătatea mintală ar trebui să fie deschisi la terapia care urmărește schimbarea orientării sexuale. Mulți pacienți, după ce primesc în prealabil informații că este posibil să fie dezamăgiți dacă terapia nu dă rezultate, pot decide în cunoștință de cauză să-și dezvolte potențialul heterosexual și să reducă atracțiile homosexuale nedorite."

Este terapia de reorientare aleasă numai de către cei care se simt vinovați? Din contră, conchide Dr. Spitzer. De fapt, "capacitatea de a alege această opțiune trebuie considerată fundamentală pentru autonomia și auto-determinarea pacientului."